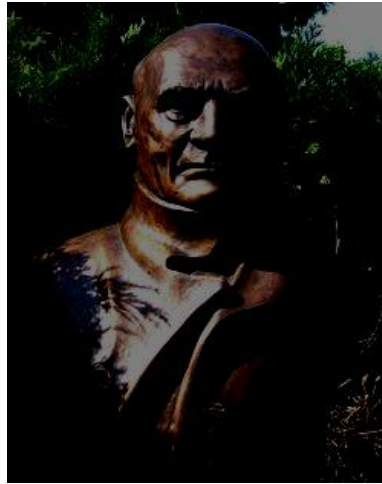

Buda Ernő

1921. június 23-án született Brennbergbányán Buda Ernő gyémántdiplomás bányamérnök. Édesapja a brennbergbányai bányaüzem adminisztratív igazgatója volt.

Elemi iskoláit szülőhelyén végezte, 1931-től a soproni reálgimnázium, majd az evangélikus líceum tanulója volt. A fiatalember a grenoble-i akadémiára vágyott, de az Európában zajló történelmi események megghiúsították elképzelését, így a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karára iratkozott be, ahol 1943-ban bányamérnöki oklevelet szerzett. A nyári egyetemi gyakorlatok során került 1942-ben Inkére, s itt találta meg az óriási lehetőség: MAORT (a MOL egyik elődje) ösztöndíj-pályázata. Öt fiatal mérnökjelölttel együtt sikerrel pályázott, s 1943. november 5-étől kőolajfűrészi mérnökként dolgozott a Dunántúlon. 1944-ben a MAORT Nagykanizsai Fűrészi Üzemének műszaki igazgatója vette maga mellé műszaki titkárnak. Áldozatos és lelkiismeretes munkájának köszönhetően ismét megindulhatott a hazai szénhidrogén-kutatás. Ő irányította Lovásziban a rétegvizsgálatokat végző berendezések munkáját és a Nagylengyelben megindult fűrészi tevékenységet. A MASZOLAJ Rt. megalakulásakor, az Alföldi kutatás fejlesztésére kapott megbízást, de karrierje kettétört, amikor az 1956-os forradalom után koholt vádak alapján letartóztatták és bebörtönözték. Hihetetlen életerejű volt, még a börtönben is dolgozott. 1959. március elején visszakerült Lovásziba, ahol a rétegrepesztők műszaki irányítója, majd 1964 és 1967 között a nagykanizsai fűrészi üzem operatív vezetője és a dunántúli kitörésvédelmi mentőcsapat vezetője lett. E területen nemcsak országosan, hanem nemzetközileg is elismert eredményeket ért el. 1984-ben kérte nyugdíjazását, de a kitörésvédelmi munkákban továbbra is aktívan és önzetlenül részt vett, a pusztaszőlősi kitörés idején hallatlan szakmai felkészültségét, és mérhetetlen emberi és mérnöki energiáit láthattuk. Jelentős volt oktatói tevékenysége, szervezte és tartotta az olajipari szakmunkás- és technikusképző, valamint a mérnöktovábbképző tanfolyamokat. A Gazdasági és Műszaki Akadémia tanszékvezetője, külföldi intézmények meghívott előadója volt, például Cellében, Freibergben. Lelkesen és fáradhatatlanul ápolta a bányász hagyományokat, szakmai és

hagyományörző témákban számos publikációja jelent meg. Kutatta, gyűjtötte a magyarországi olajbányászat történetét és rendszeresen megosztotta ezeket a történeti emlékeket. A család írásos örökségét az Attila fia a Három bányászgeneráció válogatott iratai és emlékezései címmel öt könyvben dolgozta fel.

Tevékenységét a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjével, Eötvös Loránd-díjjal ismerték el, Zala megye, Nagykanizsa, Pusztaderics is díszpolgárává választotta. Buda Ernő 2005 február 8-án hunyt el Nagykanizsán.

Irodalom:

Apor Balázs - Fülöp Tamás: Forradalom és megtorlás Szolnokon: interjú Buda Ernővel, a Kőolajkutató és Feltáró Vállalat Alföldi Fúrási Kerülete 1956 előtti főmérnökével . - In: Sic itur ad astra, 13. évf., 3-4. sz. (2001). p. 5-57.

"Csodálatos szervezettséget hozott létre a vállalat a semmiből": Buda Ernő olajipari bányamérnökkel beszélget Kozma Huba. In: Honismeret 27. évf. 3. sz. (1999). p. 45-59.

Buda Attila: Három bányászgeneráció válogatott iratai és emlékezései Zalaegerszeg: Magyar Olajipari Múzeum, 2008.

Molnár László: Buda Ernő (1921-2005). In: Soproni szemle 59. évf. 2. sz. (2005). p. 103-105.